

Nummer : RC97BP3_1

Datum : 1997-11-25

Jurisdictie : HOF VAN CASSATIE, NEDERLANDSE AFDELING, 2E KAMER

Zetel : HOLSTERS

Verslaggever : GOETHALS

Openb. Min. : DUBRULLE

Rolnummer : P960660N

Kop

WATERS. - Bescherming van de oppervlaktewateren. - Waterverontreiniging. - Zijdelingse inbreng. - Begrip. - Art. 1, vierde lid, Wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, zoals van toepassing in het jaar 1984.

Samenvatting

Verontreiniging van oppervlaktewateren is de zelfs zijdelings door een menselijke activiteit veroorzaakte inbreng van stoffen, die tot een verlies aan bruikbaarheid van water of tot milieubederf kan leiden.

Wettelijke basis

-WET VAN 26-03-1971,ART 1,L4

Publicatie

-ARRESTEN VAN HET HOF VAN CASSATIE

VAN 1997(502)

-PASICRISIE BELGE

VAN 1997(I/502)

Tekst

Begin

HET HOF,

Gelet op het bestreden arrest, op 5 april 1996 door het Hof van Beroep te Gent gewezen;

A. In zoverre de voorziening gericht is tegen de beslissing op de tegen eiser ingestelde strafvordering :

Over het eerste en het tweede middel :

het eerste : schending van art. 1, lid 4, en art. 2, van de wet van 26.03.1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging (B.S.

01.05.1971),

doordat het arrest van het Hof van Beroep te Gent stelt dat de inbreuk vaststaat, nu de aal werd geloosd op een plaats waar het door een natuurlijke gebeurtenis in het openbaar hydrografisch net kon terechtkomen in de zin van art. 1, lid 4, en art. 2, van de wet en het aldus niet nodig was vast te stellen dat de kwestige waterloop (de Poekebeek) die behoort tot het openbaar hydrografisch net, verontreinigd werd,

terwijl betrokken artikelen van de wet niet meer stellen dan dat de verontreiniging van de wateren behorend tot het openbaar hydrografisch door het werpen of deponeren van voorwerpen, stoffen verontreinigende vloeistoffen of gassen, hetzij rechtstreeks in het openbaar hydrografisch net, hetzij onrechtstreeks door het deponeren van vaste stoffen of vloeistoffen op een plaats vanwaar ze door een natuurlijk verschijnsel in die wateren kunnen terechtkomen, verboden is. Dat betrokken artikelen dus duidelijk spreken over de verontreiniging van een water behorend tot het openbaar hydrografisch net, hetzij door rechtstreekse lozing hetzij door onrechtstreekse lozing. Dat betrokken wet juist de bescherming van het openbaar hydrografisch net tegen verontreiniging tot doel heeft. Dat betrokken artikelen de verontreiniging definiëren als zijnde de inbreng van stoffen die de samenstelling of de toestand van het water kan veranderen, derwijze dat het niet meer geschikt of minder geschikt is voor het gebruik dat ervan moet kunnen worden gemaakt of dat het milieu door het aanzicht of de uitwasemingen van het water wordt bedorven. Dat het bestreden arrest van het hof van beroep aldus

blijkbaar stelt dat het voldoende is dat de geloosde aal via een natuurlijke weg in een water van het openbaar hydrografisch net kan terechtkomen en dus kan verontreinigen om te besluiten dat de inbreuk op voornoemde wet vaststaat. Dat aldus het arrest het toepassingsgebied van de wet uitbreidt door het strafbaar stellen van het louter lozen van stoffen op een plaats waar ze in het openbaar hydrografisch net (op hypothetische wijze) kunnen terechtkomen, onafhankelijk van het feit of het openbaar hydrografisch net al dan niet hierdoor daadwerkelijk vervuild werd. Dat het bestreden arrest aldus een zinsnede toevoegt aan de artikelen 1 en 2 van de wet, die er geenszins in vervat ligt. Dat het bestreden arrest aldus een extensieve en bijgevolg foutieve interpretatie van de strafwet geeft daar waar deze slechts voor stricte interpretatie vatbaar is;

het tweede : schending van art. 1, lid 4, en art. 2, van de wet van 26.03.1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging (B.S. 01.05.1971),

doordat het arrest van het Hof van Beroep te Gent stelt : "Het overgelopen mestwater vloeit eerst over een maïsveld en verder over een weide tot aan een perceelsgracht langsheen de Kruisbulckstraat. Op een aantal plaatsen en bij hogervernoemde perceelsgracht zijn geultjes gegraven om het wegvloeien van het mestwater te vergemakkelijken. Op diverse plaatsen is duidelijk een ophoping van mest zichtbaar. De perceelsgracht kruist de Kruisbulckstraat en watert verder af naar een met riet begroeide waterplas.

Zowel in deze perceelsgracht als tussen het riet zijn duidelijk sporen van mest zichtbaar. Vanuit hogergenoemde waterplas gebeurt de verdere afwatering via een ondergronds buizenstelsel richting Poekebeek. Het lozingspunt is gesitueerd in de zone K140 die volgens het Besluit van de Vlaamse Executieve van 21 oktober 1987 is aangeduid als waterwingebied van de Poekebeek die als oppervlaktewater in aanmerking komt voor de produktie van drinkwater",

terwijl uit de betrokken artikelen duidelijk blijkt dat de verontreiniging door lozing of dumping, hetzij rechtstreeks in het water van het openbaar hydrografisch net, hetzij onrechtstreeks op een plaats vanwaar ze door een natuurlijk verschijnsel in de wateren van het openbaar hydrografisch net kunnen terechtkomen, strafbaar wordt gesteld. Dat zulks trouwens bevestigd wordt door het Hof van Cassatie in haar arrest dd. 15.11.1989 dat stelde dat krachtens art. 2, lid 2, het verboden is stoffen of vloeistoffen te deponeren op een plaats vanwaar ze door een natuurlijk verschijnsel in die wateren terechtkomen. Dat het Hof van Cassatie stelt dat de wet niet alleen de onmiddellijke verontreiniging door lozing heeft willen beteugelen, maar ook de verontreiniging die het gevolg is van het feit dat stoffen of vloeistoffen, waar ook gedeponeerd, in de bedoelde wateren terechtkomen door een natuurlijk verschijnsel. Dat voornoemd arrest handelt over een lozing van verontreinigende stoffen in een beek die over een privé domein loopt, doch uitmondt in de wateren van het openbaar domein. Dat betrokken artikelen, en inzonderheid art. 2, de onrechtstreekse lozing op een plaats waar de verontreinigende stoffen door een natuurlijk verschijnsel in de wateren van het openbaar hydrografisch net terechtkomen, betreffen. Dat uit het strafdossier enkel blijkt dat er sporen van varkensaal zichtbaar waren in een verderop gelegen (privaat) rietveld waarin het perceelsgrachtje uiteindelijk terechtkomt. Dat vanuit betrokken rietplas er echter geen natuurlijke afwatering plaatsvindt naar de Poekebeek, het water van het openbaar hydrografisch net. Dat volgens de verklaring van Mevrouw Achtergaele betrokken rietplas via een ondergronds buizenstelsel met de Poekebeek zou verbonden zijn. Dat het bestaan van dit buizenstelsel, de daadwerkelijke verbinding en minstens de mogelijkheid dat het water van de rietplas door dit buizenstelsel in het water van het openbaar hydrografisch net kan terechtkomen, vooreerst nooit werd vastgesteld. Dat de (beweerde) kunstmatige verbinding (m.a.w. het buizenstelsel) tussen de rietplas en de Poekebeek (die zich op ongeveer 1 kilometer van de plas bevindt) bezwaarlijk als een natuurlijk verschijnsel kan beschouwd worden. Dat uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet bovendien geenszins blijkt dat de wetgever een lozing op een plaats vanwaar ze via een kunstmatige weg of kunstmatig verschijnsel in het openbaar hydrografisch net kunnen terechtkomen en aldus verontreinigen, strafbaar heeft willen stellen. Dat, bij wijze van verduidelijking, trouwens nooit werd vastgesteld of die aangetroffen "sporen" van varkensaal ook daadwerkelijk in de Poekebeek zijn terechtgekomen en derhalve het water van het openbaar hydrografisch net hebben verontreinigd. Dat het immers geenszins vaststaat dat het beweerde ondergrondse buizenstelsel wel degelijk dient voor de afwatering. Dat de artikelen 1 en 2 van voornoemde wet aldus duidelijk geschonden werden :

Overwegende dat de middelen, in zoverre zij opkomen tegen de beoordeling van feiten door de rechter of in zoverre de beoordeling ervan het Hof zou verplichten tot een beoordeling van feiten waarvoor het niet bevoegd is,

niet ontvankelijk zijn;

Overwegende dat luidens artikel 1, vierde lid, Oppervlaktewaterenwet, onder verontreiniging wordt verstaan "elke rechtstreekse of zijdelings uit menselijke activiteiten voortvloeiende inbreng van stoffen die de samenstelling of de toestand van het water kan veranderen, derwijze dat het niet meer geschikt of minder geschikt is voor het gebruik dat ervan moet kunnen worden gemaakt, of dat het milieu door het

aanzicht of de uitwasemingen van het water wordt bedorven";

Dat aldus verontreiniging is, de zelfs zijdelings door een menselijke activiteit veroorzaakte inbreng van stoffen, die tot een verlies aan bruikbaarheid van water of tot milieubederf kan leiden;

Overwegende dat naast het in artikel 2, eerste lid, Oppervlaktewaterenwet bepaalde verbod van verontreiniging door rechtstreekse inbreng, het tweede lid hieraan toevoegt : "Het is eveneens verboden vaste stoffen of vloeistoffen te deponeren op een plaats vanwaar ze door een natuurlijk verschijnsel in die wateren kunnen terechtkomen";

Dat met "natuurlijk verschijnsel" de natuurlijke oorzaak wordt bedoeld waardoor deze stoffen, zonder menselijke tussenkomst, in die wateren terechtkomen;

Overwegende dat het in artikel 41, alinéa 1, 1°, van de wet bepaalde misdrijf van onrechtstreekse verontreiniging bestaat zodra, na het deponeren, op welke plaats ook, van de stoffen, zij langs natuurlijke weg in de bij de wet bedoelde wateren terechtkomen met gevaar voor verlies aan bruikbaarheid van het water of voor milieubederf;

Dat voor de strafbaarheid noch een aantoonbare aanwezigheid van de stoffen in het beschermde water noch een aantoonbare schade is vereist;

Overwegende dat de appèlrechters oordelen dat de inbreuk vaststaat, nu de overgelopen varkensgier, na afvloeiing over een lager gelegen maisveld en een weide, zich vermengd heeft met het water van een perceelsgracht, die zelf via een ondergronds buizenstelsel afwatert en uitmondt in de Poekebeek, waterloop die behoort tot het openbaar hydrografisch net, en dat het aldus niet nodig was vast te stellen dat vermelde waterloop zelf verontreinigd werd;

Dat zij aldus vaststellen dat de varkensgier, zo het eerst in de perceelsgracht gedeponeed werd, niettemin noodzakelijk, door het natuurlijk verschijnsel van vermenging met het water van deze gracht en de afvoer ervan naar het bedoelde oppervlaktewater, de verontreiniging van dit oppervlaktewater medebracht;

Dat zij mitsdien de beslissing niet stoelen op een veronderstelling doch op zekere, uit een natuurlijke wetmatigheid afgeleide vaststellingen, en deze beslissing naar recht verantwoorden;

Dat de middelen niet kunnen worden aangenomen;

Over het derde middel : schending van de art. 36 en 37 van de wet van 26.03.1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging (B.S. 01.05.1971),

eerste onderdeel : doordat het arrest van het Hof van Beroep te Gent stelt dat het niet nodig is dat een staal werd genomen van de geloosde aal als van het ontvangende water behorend tot het openbaar hydrografisch net, om de inbreuk op de wet als bewezen en vaststaand te beschouwen,

tweede onderdeel : doordat het arrest stelt dat de monstername, hoewel nuttig, niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven als bewijsmiddel voor de inbreuk op voornoemde wet, nu de verbalisanten de bevoegdheid hebben van officier van de gerechtelijke politie en zij bevoegd zijn om vaststellingen te doen volgens het gemeen recht gelet op art. 37, alinéa 1,

van de wet,

terwijl de art. 36 en 37 (Hoofdstuk IV Controle en strafbepalingen) duidelijk stellen dat het opsporen en het vaststellen van de overtreding van de wet de technische controle op de lozing van afvalwater het nemen van monsters van het geloosde water en van het ontvangende water, alsmede de analyse ervan omvat. Dat deze bepaling, die is opgenomen in het "Hoofdstuk IV-Controle en strafbepalingen" duidelijk tot doel heeft op tegensprekelijke wijze de verontreiniging van de oppervlaktewateren behorend tot het openbaar hydrografisch net, vast te stellen. Dat volgens de voorbereidende werkzaamheden van de wet, de monsternemingen als grondslag voor de gebeurlijke strafvervolgingen worden beschouwd (Parl. Hand., Senaat, 1965-1966, 212-9). Dat aldus uit de bepalingen van de art. 36 en 37 zelf en uit de voorbereidende werken van de wet duidelijk blijkt dat een monsterneming essentieel is nu zij de grondslag vormt voor de gebeurlijke strafvervolging. Dat het arrest het middel dat er in casu nooit enig staal werd genomen van de "geloosde aal", evenmin als van het ontvangend water behorend tot het openbaar hydrografisch net, ten onrechte als onnodig afwijst en aldus duidelijk de voorgeschreven vereisten van de wet schendt. Dat de verbalisanten weliswaar bevoegd zijn om vaststellingen te doen volgens het gemeen recht, enkel de feitelijke vaststelling van de lozing of storting zelf betreft, doch geenszins de vaststelling van een overtreding van de wet, met name de effectieve verontreiniging van een water van het openbaar hydrografisch net. Dat het Hof van Cassatie dit bevestigt in haar arrest dd. 10.04.1979, waarbij werd opgeworpen dat het aangevochten arrest van het hof van beroep stelt dat er een fundamenteel verschil is tussen de voorschriften van art. 36 dat een technische controle organiseert op de lozing van het afvalwater, en de bepalingen van art. 37 die betrekking hebben op het opsporen en vaststellen van de overtredingen van de wet en de uitvoeringsbesluiten en uit welke tekst duidelijk blijkt dat geen afbreuk wordt gedaan aan de ambtsbevoegdheden van de officieren van de gerechtelijke politie. Dat het bestreden arrest stelt dat dit betekent dat de officieren van de gerechtelijke politie een deskundigenonderzoek kunnen bevelen

waarbij de deskundige niet gebonden is aan andere vormvoorschriften dan die van de gewone strafprocedure. Dat het Hof van Cassatie vervolgens stelt dat de bijzondere wijze van bewijsvoering ingericht in art. 36, de bewijsmiddelen van gemeen recht en met name een deskundigenonderzoek zoals geregeld bij de art. 43 en 44 van het Wetboek van Strafvordering, niet uitsluit. Dat het Hof van Cassatie echter geenszins stelde dat een monstername van het ontvangende water van het openbaar hydrografisch net en de analyse ervan niet vereist is, noch de grondslag vormt voor de strafvervolgung. Dat aldus uit de bepalingen van de wet, alsook uit de voorbereidende werken ervan, overduidelijk blijkt dat een monsterneming, hetzij volgens de regels van art. 36, hetzij bij een deskundigenonderzoek met inachtname van de gewone regels van de strafprocedure, noodzakelijk is, nu zij de grondslag vormt voor de strafvervolgung. Dat noch de verbalisanten, noch het personeelslid van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening, ooit de visu hebben vastgesteld dat de aal wel degelijk in het water van het openbaar hydrografisch net (met name de Poekebeek) is terechtgekomen en het water van het openbaar hydrografisch net heeft verontreinigd.

Dat nooit enige staalneming van het ontvangende water is gebeurd, noch een deskundigenonderzoek werd gevoerd om de verontreiniging van het ontvangende water behorend tot het openbaar hydrografisch net, vast te stellen. Dat de verbalisanten volgens gemeen recht weliswaar zelf de visu vaststellingen kunnen doen en een deskundigenonderzoek met staalneming kunnen bevelen, doch dat art. 37 niet betekent dat zij zelf vaststellingen kunnen doen, betreffende de al dan niet verontreiniging van de openbare wateren. Dat dit zoals gezegd geenszins gebeurde. Dat de verbalisanten enkel de visu hebben vastgesteld dat er sporen van varkensaal zichtbaar waren in de perceelgrachtjes en de private rietplas gelegen op +/- 1,5 km van de kwestige wateren van het hydrografisch net. Dat er bovendien van daadwerkelijke vaststellingen door de verbalisanten van lozing in het water van het openbaar hydrografisch net en van effectieve verontreiniging, geenszins sprake was en kan zijn. Dat bij gebreke aan enige staalname van het ontvangende water van het openbaar hydrografisch net, hetzij volgens de regels vervat in de art. 36 van de wet, hetzij door de aanstelling van een deskundige door de verbalisanten overeenkomstig art. 37, het geenszins vaststaat dat de aal daadwerkelijk in het openbaar hydrografisch net terecht kwam en dat dit net hierdoor vervuild werd. Dat bij deze dient opgemerkt dat de verbalisanten zelf vaststelden dat de kwestige Poekebeek zich op een zeer grote afstand, en met name op ongeveer 1,5 km van de stallingen van beklagde bevindt. Dat het gebrek aan staalname van het ontvangende water des te meer klemt wanneer vastgesteld wordt dat de aal een rit van niet minder dan +/- 1,5 km door velden en perceelsgrachtjes en over de banen en door buizen zou moeten afleggen alvorens het kwestige water behorend tot het openbaar hydrografisch net te bereiken. Dat uit geen enkel objectief en bewijskrachtig element van het strafdossier aldus blijkt of zou kunnen blijken dat het water van het openbaar hydrografisch net werd verontreinigd. Dat de vereiste staalnemingen van het ontvangende water, die essentieel zijn voor de strafvervolgung, geenszins hebben plaatsgevonden. Dat de substantiële vereiste gesteld in de wet derhalve geschonden werd :

Overwegende dat het middel, in zoverre het opkomt tegen de beoordeling van feiten door de rechter of het onderzoek ervan het Hof zou verplichten tot een onderzoek van feiten waarvoor het niet bevoegd is, niet ontvankelijk is;

Overwegende dat in zoverre het middel aanvoert dat geen verontreiniging van het openbaar hydrografisch net te dezen werd vastgesteld of aangetoond, dit bewijs, zoals blijkt uit het antwoord op het eerste en het tweede middel, niet hoeft te worden geleverd;

Overwegende voor het overige dat de voor het Vlaamse Gewest inmiddels opgeheven bepaling van artikel 36 Oppervlaktewaterenwet die de technische controle op de lozing van afvalwater door hiertoe aangestelde bijzondere ambtenaren betreft, geen afbreuk doet aan de bevoegdheid tot opsporing en vaststelling van de overtredingen op deze wet, door officieren van gerechtelijke politie, met regelmatige verkrijging van alle bewijsmiddelen, het nemen van watermonsters niet uitgesloten; dat geen wettelijke bepaling een bepaald bewijsmiddel of bijzonder vormvoorschrift oplegt;

Dat het middel niet kan worden aangenomen;

Over het vierde middel : schending van art. 3 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie (B.

S. 17.07.1964) en art. 195 van het Wetboek van Strafvordering,

doordat het Hof van Beroep te Gent, de haar voor de eerste maal voorgelegde vraag van huidig verzoeker tot het verlenen van de gunst van de opschorting voor de betichtingen "C" en "D", afwees zonder de door de wet vereiste met redenen omklede beslissing dienaangaande,

doordat het bestreden arrest zich ertoe beperkt te stellen dat de feiten een te ernstig karakter hebben en de veroordeling, noch verzoekers declassering tot gevolg kan hebben, noch zijn reclassering kan beïnvloeden,

terwijl art. 3 van voornoemde wet duidelijk stelt dat de beslissing waarbij de opschorting wordt geweigerd met redenen omkleed moet zijn overeenkomstig de bepalingen van art. 195 van het Wetboek

van Strafvordering. Dat verzoeker, die tot op heden een blanco strafrechterlijk verleden heeft, door de uitgesproken veroordeling in zijn integriteit en zijn sociale reclassering ernstig aangetast wordt. Dat zelfs sprake is van een ernstig gevaar voor declassering van verzoeker. Dat de betrokken betichtingen "C" en "D" geenszins van die aard zijn dat een ingrijpende wijziging in het leven van huidig verzoeker kunnen rechtvaardigen, in die zin dat de met een veroordeling gepaard gaande maatschappelijke verstoting eigenlijk een bijkomende straf zou uitmaken voor huidig verzoeker. Dat verzoeker immers aan alle door de wet gestelde voorwaarden voldoet om deze gunst van opschorting te genieten. Dat het arrest bovendien zelf vaststelt dat de kwestige exploitatievergunning reeds was aangevraagd lang voor de feiten werden vastgesteld, doch, door een gebeurtenis volledig onafhankelijk van de wil van huidig verzoeker, nog niet was bekomen. Dat het arrest verder ook stelt dat verzoeker na de feiten volledig in regel verkeerde, nu de eerder aangevraagde vergunning in 1992 werd bekomen. Dat de motivatie van het arrest aangaande de weigering van de vraag tot opschorting, geenszins kan bestempeld worden als een met reden omklede beslissing. Dat aldus duidelijk art. 3 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie werd geschonden :

Overwegende dat het middel in zoverre het opkomt tegen de beoordeling van feiten door de rechter of het onderzoek ervan het Hof zou verplichten tot een onderzoek van feiten waarvoor het niet bevoegd is, niet ontvankelijk is;

Overwegende dat artikel 3 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie aan de rechter geen verplichting oplegt om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling uit te spreken, ook al zijn de door de wet gestelde voorwaarden vervuld; dat de rechter een verzoek van een beklagde strekkende tot opschorting, in feite, mitsdien op onaantastbare wijze, beoordeelt;

Dat luidens artikel 8 van de Probatiewet, de beslissing waarbij het uitstel wordt toegestaan of geweigerd, overeenkomstig artikel 195 Wetboek van Strafvordering met redenen moet zijn omkleed;

Overwegende dat de appèlrechters met verwijzing naar de gevolgen voor het leefmilieu, considereren dat de bewezen feiten te ernstig zijn en de veroordeling noch de declassering van eiser tot gevolg zal hebben noch zijn reclassering zal beïnvloeden; dat zij met deze motiveringen de andere, eventueel strijdige, feitelijke aanvoeringen van eiser verwerpen en de beslissing de gunst van opschorting van de uitspraak van de veroordeling niet te verlenen naar recht verantwoordt;

Dat het middel niet kan worden aangenomen;

En overwegende dat de substantiële

le of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen in acht zijn genomen en de beslissing overeenkomstig de wet is geweest;

B. In zoverre de voorziening gericht is tegen de beslissing op de tegen eiser ingestelde burgerlijke rechtsvorderingen

1. van de verweerster Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening :

Over het vijfde middel : schending van art. 149 van de gecoördineerde Grondwet en art. 195 van het Wetboek van Strafvordering,

doordat het arrest van het Hof van Beroep te Gent stelt dat de vordering van de burgerlijke partijen voor zover gesteund op de feiten B en C2 ongegrond zijn, gelet op de vrijspraak voor deze feiten, doch niettemin de vordering toekent zich blijkbaar steunend op het feit "A" waarvoor huidig verzoeker schuldig werd bevonden, daar waar de burgerlijke partijen zelf op geen enkel ogenblik hun vordering uitdrukkelijk steunden op de tenlastelegging "A" uitdrukkelijk steunde. Dat de burgerlijke partijen in eerste aanleg hun vordering duidelijk steunden op grond van de tenlastelegging "B", met name de bevuilding van de weidegronden van de burgerlijke partijen door de beweerdde lozing van varkensmest. Dat het opzet om schade toe te brengen daarbij vereist is in hoofde van huidig verzoeker. Dat de eerste rechter huidig verzoeker schuldig bevond aan alle tenlasteleggingen en veroordeelde tot vergoeding van de burgerlijke partijen. Dat de burgerlijke partijen zich in graad van hoger beroep er toe beperkten de bevestiging van het eerste vonnis te vragen. Dat het bestreden arrest huidig verzoeker vrijsprak voor de tenlastelegging "B" en "C2". Dat het bestreden arrest op geen enkele wijze nagaat of de vordering van de burgerlijke partijen werd gesteund op de weerhouden tenlastelegging "A". Dat het bestreden arrest evenmin nagaat of de vordering, voor zover zij effectief zou gesteund zijn op feit "A", wel degelijk gegrond was. Dat het bestreden arrest aldus niet regelmatig met redenen omkleed is en derhalve art. 149 van de gecoördineerde Grondwet en art. 195 Wetboek van Strafvordering schendt :

Overwegende dat verweerster concludeerde ten betoge dat "de feiten ten laste gelegd van (eiser) (...) naar eis van recht bewezen (zijn). Deze feiten zijn de rechtstreekse oorzaak van de schade door de burgerlijke partij geleden";

Dat zij zodoende haar vordering op alle telastleggingen zonder onderscheid stelde;

Dat het middel feitelijke grondslag mist;

2. van de overige verweerders :

Overwegende dat deze beslissingen geen eindbeslissingen zijn in de zin van artikel 416 Wetboek van Strafvordering en geen uitspraak doen over een geschil inzake bevoegdheid;

Dat de voorziening niet ontvankelijk is;

OM DIE REDENEN,

zonder dat er grond is tot onderzoek van het vijfde middel in zoverre dit de verweerders sub 1 tot en met 5 betreft, en dat niet de ontvankelijkheid van eisers voorziening betreft,

Verwerpt de voorziening;

Veroordeelt eiser in de kosten.

[Begin](#)

[Eerste woord](#)

[Laatste woord](#)

[Volledige tekst](#)